

Πειραιώς Σεραφείμ: «Ο Αρχηγός της Αξιωματικής αντιπολίτευσης αποδεικνύεται άμοιρος νομικών γνώσεων»

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Ως άμοιρο νομικών γνώσεων χαρακτηρίζει σε κείμενό του τον Αρχηγό της Αξιωματικής αντιπολίτευσης, Στέφανο Κασσελάκη, ο Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ. Αφορμή για την τοποθέτηση του Σεβασμιωτάτου στέκεται η πρόθεση του ΣΥΡΙΖΑ να καταθέσει στη Βουλή πρόταση νόμου που θα προβλέπει το διαχωρισμό Κράτους-Εκκλησίας.

“Το πρόταγμα του λεγομένου χωρισμού επαναλαμβάνεται από προφανώς αμοίρους νομικής παιδείας, όπως ο κ. Κασσελάκης, οι οποίοι με εφελτήριο το λεγόμενο θράσος της αγνοίας τους, θέτουν προς κατεδάφισι ο,τι συνιστά το κράτος δικαίου

που επί 200 σχεδόν χρόνια πύργωσε ο λαός μας με αίμα και ιδρώτα”, σημειώνει, μεταξύ άλλων, ο Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ.

“Όσοι μιλάνε για χωρισμό, στην ουσία στοχεύουν στον θρησκευτικό αποχρωματισμό των Ελλήνων, θέλουν να πάψουν οι πολίτες να είναι θρησκευόντα μέλη του σώματος της Ορθοδόξου Εκκλησίας, διότι είναι αντίθετοι προς την χριστιανική πίστη”, αναφέρει σε άλλο σημείο.

Αναλυτικά το κείμενο του Σεβασμιωτάτου κ. Σεραφείμ:

Η επαναφορά, ως δήθεν θέματος μεταρρυθμιστικής αξίας, του λελυμένου Συνταγματικῶς ζητήματος χωρισμοῦ Ἐκκλησίας – Πολιτείας στήν Ἑλλάδα, ἀπό τόν Ἀρχηγό τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως καί Πρόεδρο τοῦ Κόμματος ΣΥ.ΡΙΖ.Α – Π.Σ., κ. Στέφανο Κασσελάκη, μᾶς ὑποχρεώνει νά ἀναφέρουμε καί πάλι κάποιες σκέψεις.

Τό πρόταγμα τοῦ λεγομένου χωρισμοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἀπό προφανῶς ἀμοίρους νομικῆς παιδείας, ὅπως ὁ κ. Κασσελάκης, οἱ ὁποῖοι μέ ἐφαλτήριο τό λεγόμενο θράσος τῆς ἀγνοίας τους, θέτουν πρός κατεδάφισι ὅ,τι συνιστᾷ τό κράτος δικαίου πού ἐπί 200 σχεδόν χρόνια πύργωσε ὁ λαός μας μέ αἷμα καί ιδρώτα.

Τά κόμματα τῆς Ἀριστερᾶς μέ τήν γνωστή φιλοσοφικοκοινωνική βιοκοσμοθεωρία τοῦ κομμουνιστικοῦ κοσμοειδῶλου, ὅπως γνώρισε τόν χωρισμό αὐτό ὁ καταρρεύσας ὑπαρκτός σοσιαλισμός στό ἀνατολικό μπλόκ πού στήν οὐσία ἦταν διωγμός τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἐλαύνονται ἀπό ἀποτυχημένα ἀθεϊστικά ἰδεολογήματα καί συναντῶνται μέ τά ὑπόλοιπα κόμματα τοῦ νεοφιλελευθέρου χώρου κάτω ἀπό τίς ντιρεκτίβες τῆς νέας ἐποχῆς καί τῆς νέας τάξεως. Ποιός δέν θυμᾶται τήν δυναμική παράστασι τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑβραϊκοῦ λόμπυ στόν τότε Πρωθυπουργό Κ. Σημίτη γιά τήν διαγραφή τοῦ θρησκευματος ἀπό τίς ταυτότητες τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἀνέφερε τό ἀνακοινωθέν τοῦ Μεγάλου Μαξίμου;

Μιλοῦν γιά χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους, διάβαζε Ἕθνους, ἐπικαλούμενοι δήθεν προοδευτικά συνθήματα. Οἱ ἀντιλήψεις, ὥστόσο, περί χωρισμοῦ εἶναι τοῦ περασμένου αἰῶνα πού γεννήθηκαν κάτω ἀπό μισαλόδοξο ἀντιθρησκευτικό πνεῦμα πού δέν συμβιβάζεται μέ τίς σημερινές κοινωνικές, πολιτειακές καί θρησκευτικές ἀντιλήψεις καί πού ἀναπτύχθηκε σέ προτεσταντικές καί παπικές χῶρες πού δέν ἔχουν καμμία σχέσι μέ τόν πολιτισμό καί τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική πίστη τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τό πρότυπο τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν ἀλλά καί τοῦ ἀθεϊστικοῦ ἀνατολικοῦ μπλόκ πού κατέρρευσε παταγωδῶς, μέ τό θρησκευτικό συγκρητισμό καί μέ τόν χωρισμό, παράγει μόνο διαλυτικά κοινωνικά φαινόμενα καί ἐπιτρέπει

τήν ἄλωσι τῶν κοινωνιῶν ἀπό τήν παραθρησκεία, τήν εἰδωλολατρεία, τόν σατανισμό καί τά ἐγκληματικά φαινόμενα. Οἱ ἀντιλήψεις περί χωρισμοῦ δέν συμβιβάζονται μέ τά ἑλληνικά ιδεώδη καί τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική πίστη πού πότισε τίς ρίζες τοῦ ἔθνους μας.

Οἱ ἀντίθετοι, οἱ ἔξω τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ ἀντί-χριστοί, ἡ ἀπιστία γενικῶς, ἀντιπαρέρχονται μία παγκόσμια πραγματικότητα, τήν πραγματικότητα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κόσμου ἀπό τόν Χριστιανισμό. Δέν μιᾶμε γιά τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μιᾶμε γιά τήν κοινωνική πραγματικότητα, γιά τήν κοινωνική διάστασι τοῦ Χριστιανισμοῦ πού ἐκπολίτισε τόν κόσμο καί ἰδιαίτερα στήν χώρα μας μᾶς διαφύλαξε διά νά μήν εἴμαστε τό ὑπόλοιπο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας σήμερα ἐξισλαμισμένοι καί Τουρκοποιημένοι.

Ὁ Χριστιανισμός συνεπῶς κρινόμενος μόνο μέ κοσμικά κριτήρια εἶναι μία παγκόσμια θρησκεία πού δέν μπορεῖ νά τεθεῖ στό κοινωνικό περιθώριο οὔτε νά ἀγνοηθεῖ καί ἀσφαλῶς δέν εἶναι δυνατό νά καταπολεμηθεῖ γιατί εἶναι θεοσύστατος ὁργανισμός, ὅπως ἀπέδειξαν τά δύο χιλιάδες χρόνια τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Του καί τά πολυεκατομμύρια τῶν μαρτύρων Του.

Ἡ πρότασις τοῦ χωρισμοῦ, περνᾷ καί ἀπό τήν θύρα τῆς εἰδικῆς ἐπιστήμης τῆς Κοινωνιολογίας. Ἡ ἐφαρμογή τῆς ἀρχῆς «ἡ θρησκεία εἶναι μία ιδιωτική ὑπόθεση» κατέληξε πάντοτε στήν καταδίωξι καί καταπίεσι τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Ἄμεσες συνέπειες τῆς τακτικῆς αὐτῆς εἶναι ὁ προοδευτικός ἐκφυλισμός τῆς προσωπικῆς καί κοινωνικῆς ἠθικῆς, ἡ σχετικοποίησις τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως καί ἡ εἰσβολή ξένων ιδεολογιῶν μέ ἐπικίνδυνο γιά τήν ἐθνική ἐπιβίωσι περιεχόμενο. Ἡ συλλειτουργία τῶν θεσμῶν τοῦ ἔθνους καί τῆς Ἐκκλησίας στήν ἱστορική πορεία μας, ἔχει ὡς συνέπεια νά εἶναι ἀδύνατον νά αὐτονομηθοῦν οἱ θεσμοί αὐτοί καί νά παύσουν νά συλλειτουργοῦν χωρίς τό ἄμεσο ἐνδεχόμενο ἀρνητικῶν συνεπειῶν στήν ἐθνική πορεία καί ἐπιβίωσι. Ὁ ὁμ. Καθηγητής τοῦ Α.Π.Θ. κ. Β. Γιούλτσης παρουσίασε ἐναργέστατα τήν θεωρία τοῦ φονξιοναλισμοῦ δηλ. τῆς συλλειτουργίας τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν. Ὅταν στήν ἀθεϊστική Γαλλία συνομολογήθηκαν «κονκορδάτα» ἀμοιβαιοτήτων πού ὁδήγησαν προοδευτικά στά διατάγματα 91/1955, 654/1968 καί 1024/1983 μέ τά ὁποῖα οὐσιαστικά ἡ ἐθνική Ρωμαιοκαθολική «Ἐκκλησία» τῆς Γαλλίας ἐπέστρεψε στά ἐπίπεδα συλλειτουργίας μέ τούς πολιτικούς θεσμούς καί ἐπίσης στήν ἄλλοτε κραταιά Σοβιετική Ἑνωση τό διάταγμα τῆς 5/2/1918 μέ τό ὁποῖο ἐπεβλήθη ὁ χωρισμός Ἐκκλησίας καί Κράτους ἀντικατεστάθη μέ μία σειρά διαταγμάτων ὅπως 1102/1972, 69/1973, 85/1973 καί μέ τήν γνωστή ἡμισυνταγματική ἀναθεώρησι τοῦ 1972 μέ τά ὁποῖα ἀναγνωρίστηκε ὡς ἀνεπίσημη θρησκευτική ἐπισημότητα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ ἢ ὄχι ἀνεπίτρεπτο κρετινισμό ἢ συνθηματολογία γιά τόν χωρισμό στήν

Ἑλλάδα, ὅπου ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν ψυχή τοῦ ἔθνους;

Ὅσοι μιλάνε γιά χωρισμό, στήν οὐσία στοχεύουν στόν θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τῶν Ἑλλήνων, θέλουν νά πάψουν οἱ πολῖτες νά εἶναι θρησκευόντα μέλη τοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι εἶναι ἀντίθετοι πρός τήν χριστιανική πίστη. Τήν ἀπουσία, ὅμως, τοῦ θρησκευτικοῦ στοιχείου ἀπό τόν πολίτη θά τήν ὑποκαταστήσει ἕνα ἄλλο στοιχεῖο τό ὁποῖο ἔχει καί αὐτό θρησκευτικό χαρακτήρα γιατί δέν μπορεῖ νά γίνει ἄλλιῶς ἀφοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο κατά τόν θεωρητικό τῶν Σοβιέτ Λουνατσάρσκι «τρία πράγματα δέν μπορεῖς νά ἀφαιρέσης τήν ἐλευθερία, τήν ἰδιοκτησία καί τήν μεταφυσική ἀγωνία» καί αὐτό τό στοιχεῖο ὀνομάζεται ἀντιχριστιανός ἢ ἀντιθρησκευτικός πολίτης ἢ ἄθεος πού στρατεύεται στήν «θρησκεία» τῆς ἀθείας. Αὐτό εἶναι τό πρότυπο τοῦ πολίτου αὐτῶν πού θέλουν τόν λεγόμενο χωρισμό. Τόν ἀποκαλοῦν μέ πολλά ὀνόματα, φιλικό ἢ ἔντιμο χωρισμό δέν ἔχει σημασία. Μέ αὐτόν τόν τρόπο λένε ὅτι τό κράτος θά εἶναι ἀνεξίθρησκο ἢ οὐδέτερο πρός τήν θρησκεία καί αὐτό θά εἶναι δῆθεν καλύτερο γιά τήν κοινωνία. Τεχνητός, ὅμως, χωρισμός τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας στήν κοινωνική της διάστασι καί λειτουργία μπορεῖ νά εἶναι ἀπό νομοθετικῆς πλευρᾶς δυνατός, θά ἀποτελεῖ, ἐντούτοις, κατ' οὐσίαν κατασκευή ἑνός «ἀνθρωπίνου τέρατος», ἑνός «κοινωνικοῦ θηρίου». Οἱ κοινωνίες δέν ὀργανώνονται μόνο μέ νόμους ἢ συντάγματα, ὀργανώνονται καί μέ ἐξωνομικούς κανόνες πού ἀπό πλευρᾶς ἀξίας καί πρακτικοῦ κοινωνικοῦ ἀποτελέσματος εἶναι οἱ σημαντικότεροι.

Ἡ Ἑλληνική κοινωνία εἶναι ὀργανωμένη μέ τέτοιους νομικούς κανόνες, πού εἶναι οἱ χριστιανικοί κανόνες καί ἐπομένως εἶναι ἔγκλημα ἡ πολιτική βούληση πού θέλει νά ὀδηγήσει σέ θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τήν ἑλληνική κοινωνία στό ὄνομα τῆς δῆθεν προόδου, γιατί στήν ἑλληνική κοινωνία οἱ θεσμοί συλλειτουργοῦν, ἐπειδὴ συλλειτουργοῦν οἱ ἀνθρώπινες προσωπικότητες. Βέβαια, στίς κοινωνίες ὑπάρχουν πολῖτες μέ θρησκευτική συνείδηση καί πολῖτες χωρίς αὐτήν ἀλλά αὐτό ἀποτελεῖ ἐπιλογή καί ἀνάγεται σέ ἀτομικό δικαίωμα προστατευόμενο συνταγματικά. Ἡ καθιέρωσις ὅμως πολιτειακά τοῦ χωρισμοῦ τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν εἶναι τραγικά ἀγεφύρωτη ἔκπτωσις.

Ὁ χωρισμός χωρίς νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἡ συλλειτουργία τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν, ἡ ἰδιομορφία τοῦ πολιτιστικοῦ καί ἐθνικοῦ παρελθόντος, οἱ ἀντιλήψεις καί ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι μία ἀφελής συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καί προκατάληψη.

Τό σύστημα τῆς συναλληλίας πού ἰσχύει σήμερα μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 καί τόν Καταστατικό Χάρτη εἶναι καθεστώς χωρισμοῦ ἀφοῦ Ἐκκλησία καί Πολιτεία εἶναι κοινωνίες διάφορες, συναφεῖς ὅμως καί συνεχόμενες μέ συνεργασία κοινωνικά

αναγκαία και αναπόφευκτη. Η ιστορική εμπειρία εφαρμογής του συστήματος τόσο στην χιλιόχρονη βυζαντινή περίοδο και την οθωμανική κατοχή, όσον και στην περίοδο του νεωτέρου Έλληνικού κράτους, αποδεικνύει ότι η νομική αυτή κατάσταση δεν έβλαψε ούτε την ελληνική κοινωνία, ούτε τα δικαιώματα των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων και επί τέλους θέτει το έρώτημα, ή μετατροπή της Όρθοδόξου Εκκλησίας της Ελλάδος στην οποία πολυειδώς οφείλει τό Έθνος από ΝΠΔΔ σέ απλό Σωματείο ή Ένωση προσώπων θά συμπαράσχει και τό υφιστάμενο νομικό καθεστώς των Μουσουλμανικών της Μουσουλμανικής θρησκευτικής παραδοχής πού προβλέπεται από την Συνθήκη της Λωζάνης και του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου και των Ισραηλιτικών Κοινοτήτων, γιατί κάτι τέτοιο δεν προαναγγέλεται από τον κ. Κασσελάκη; Συνεπώς, αντιλαμβάνεται κανείς εύχερως ότι έφαλτήριο της προτάσεως του κ. Κασσελάκη είναι ο διωγμός κατά της μάννας Όρθοδόξου Εκκλησίας της Ελλάδος και μόνον. Τίθεται, λοιπόν, αναποδράστως σέ κάθε άνθρωπο καλής θελήσεως τό έρώτημα: ένεργεί μόνος του ο κ. Κασσελάκης;

Η Αρχή της έλευθερίας της θρησκευτικής συνειδήσεως, υπερέρα της Αρχής της άνεξιθρησκείας πού διέπει τον θεμελιώδη Νόμο του Κράτους, τό Σύνταγμά μας (άρ. 13) πηγάζει όχι μόνο από την ιδιοπροσωπία μας αλλά κυρίως από την θρησκευτική μας πίστη και τις Εύαγγελικές Αρχές της θεοσδότου έλευθερίας του ανθρώπου και ασφαλώς από την αιώνια διακήρυξη του Δομήτορος της Εκκλησίας «όστις θέλει όπίσω μου έλθει» (Μαρκ. 8, 34). Η εύλογημένη χώρα μας είναι μία χώρα στην οποία οι πάντες απολαμβάνουν της έλευθερίας της θρησκευτικής συνειδήσεως και η Αγιωτάτη Εκκλησία της Ελλάδος ούδέν πλεονέκτημα έχει πέραν της διά τούς γνωστούς ιστορικούς λόγους αναγνωρίσεως ότι τά Νομικά Αύτης Πρόσωπα κατά τάς νομικές των σχέσεις είναι ΝΠΔΔ (άρθρ. 1 Ν. 590/1977 ΦΕΚ τ. Α 146) πού συνεπιφέρει, ωστόσο, και τον κατασταλατικό έλεγχο των έλεγκτικών όργάνων του Κράτους! Την αυτή, όμως, νομική προσωπικότητα πάλι δι' ιστορικούς λόγους έχει, όπως προαναφέραμε, και τό Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο της Ελλάδος και οι Έβραϊκές κοινότητες Ν. 2456/1920 (ΦΕΚ Α' 173) ΑΝ2544/1940 (ΦΕΚ Α' 287), ΑΝ 846/1946 (ΦΕΚ Α' 144), ΝΔ 301/1869 (ΦΕΚ 195), ΠΔ 182/1978 (ΦΕΚ Α' 40) ενώ οι 3 Μουσουλμανικές Μουφτείες Ξάνθης, Κομοτηνής και Διδυμοτείχου είναι «δημόσιες υπηρεσίες του Κράτους» μέ πλήρη δικαιοδοτική αρμοδιότητα άσκουμένη κατά τις έπιταγές του Μουσουλμανικού δικαίου (Σαρία). Ο Μουφτής «άσκει δικαιοδοσία μεταξύ Μουσουλμάνων Έλλήνων πολιτών της περιφερείας του επί γάμων, διαζυγίων, διατροφών, έπιτροπειών, κηδεμονιών, χειραφείας ανηλίκων, ισλαμικών διαθηκών και της έξ άδιαθέτου διαδοχής έφ'όσον οι σχέσεις ταῦται διέπονται από τον Μουσουλμανικό Νόμο» (άρθρο 5 Νόμου 1920/1991 (ΦΕΚ 182 Α' 24.12.1990) όπως προβλέπει η διεθνής Συνθήκη της Λωζάνης του 1923 (άρθρα 14 και 37-44). Κατά ταῦτα μέ ποίο νόμιμο τρόπο θά

υποβιβασθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σέ Νομικό Πρόσωπο ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ ἰδίου δικαίου (Θρησκευτικό Πρόσωπο) τοῦ Ν. 4301/2014 (ΦΕΚ Α΄ 223/17.1.2014) τήν στιγμή πού θά παραμείνουν Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἰσραηλιτικές Κοινότητες καί δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες; Καί μέ ποῖο νομικό τρόπο κατ' ἐπιταγή τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τοῦ Συντάγματος θά υποβιβασθοῦν οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες σέ ΝΠΙΔ γιά νά παρακολουθήσουν τήν υποβάθμιση τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τήν ἴδια στιγμή θά διατηρήσουν τή δικαιοδοσία ὡς ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους ἀπονομῆς δικαίου σέ Ἑλληνες Μουσουλμάνους πολίτες; Κι ἀκόμη ὑφίσταται σήμερα νομική δυνατότης ἀναθεωρήσεως τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάνης καί υποβαθμίσεως τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητος τῆς Ἑλλάδος πού δικαίως θά διεκδικήσει πλέον τήν ἐκλογή ἀντί τοῦ διορισμοῦ ἀπό τό κράτος τῶν Μουφτήδων; Σήμερα τό Ἑλληνικό Δημόσιο ἀντιμετωπίζει διεθνῶς τό πολύ εὐαίσθητο νομικό θέμα τοῦ διορισμοῦ ἀντί τῆς ἐκλογῆς ἀπό τήν Μουσουλμανική μειονότητα, στηριζόμενο στό γεγονός ὅτι οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες εἶναι δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους καί ἔχει τό Δημόσιο τήν ἀρμοδιότητα τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀσκούντων τήν σχετική δικαιοδοσία. Ἐάν ἡ ὁποιαδήποτε Κυβέρνησή δέν ἔχει πρόβλημα μέ τήν «ἐκλογή» τῶν Μουφτήδων ἀπό τό Τουρκικό Προξενεῖο τῆς Κομοτηνῆς ἢ «Κοσοβοποίηση» τῆς Θράκης θά εἶναι θέμα ὀλίγων μηνῶν.

Αὐτοί πού ἐπιδιώκουν τόν λεγόμενο χωρισμό ἐπιζητοῦν:

- Α. Ἡ Ἐκκλησία νά πάψη νά εἶναι ἡ ἐπικρατούσα θρησκεία τῶν Ἑλλήνων,
- Β. Οἱ Κληρικοί καί οἱ ἐργαζόμενοι σέ Αὐτήν νά μὴν ἔχουν κοινωνικά δικαιώματα καί οἰκονομική βοήθεια ἀπό τό Κράτος,
- Γ. Ἡ Ἐκκλησία νά μεταβληθῇ σέ ἓνα κοινό Σωματεῖο ἰδιωτικοῦ δικαίου,
- Δ. Νά καταργηθοῦν οἱ Θεολογικές Σχολές στά Πανεπιστήμια καί ἡ Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση.
- Ε. Νά καταργηθῇ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στά Σχολεῖα.

Μέ ἓνα λόγο, ἐπιδιώκεται μέ τήν πρότασι ἢ περιθωριοποίησις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία γιά τούς ἐπιδιώκοντας τόν λεγόμενο χωρισμό εἶναι ἄχρηστη μέσα στήν κοινωνία καί συνεπῶς ἓνας χωρισμός θά ὑποκρύπτει «κρυφὸ διωγμό» καί θά συνδράμει μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου ὥστε ἡ Ἐκκλησία νά ὀδηγηθῇ κατὰ τή γνώμη τους σέ μαρασμό. Οἱ «καλοὶ» ὅμως αὐτοὶ «πόθοι» στεροῦνται σοβαρότητος γιατί ἀγνοοῦν τό πασιδῆλο γεγονός ὅτι οἱ πολίτες εἶναι συγχρόνως καί θρησκευτικές προσωπικότητες καί δέν μποροῦν νά χωρισθοῦν στά δύο ὥστε τό Κράτος νά πάρει

τόν «πολίτη» καί ἡ θρησκεία τόν «θρησκευτικό πολίτη».

Τό αἶτημα τοῦ χωρισμοῦ χωρίς νά λαμβάνεται ἐπιπροσθέτως ὑπ' ὄψι ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, τά μεγάλα γεωστρατηγικά καί γεωπολιτικά προβλήματα τῆς περιοχῆς μας, ὁ τρομακτικός φονταμενταλισμός τοῦ Ἰσλάμ, εἶναι τελικά ὅπως εἶπαμε μιά ἀφελῆς συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καί προκατάληψι. Τό μεγάλο ἐκσυγχρονιστικό καί μεταρρυθμιστικό θέμα τῆς Πολιτείας δέν εἶναι ὁ χωρισμός τοῦ Ἑθνους ἀπό τήν Ἐκκλησία γιατί ὅπως προαναφέραμε μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 ἔχουν καθορισθῇ οἱ διακριτοί ρόλοι Ἐκκλησίας καί Πολιτείας καί τό ἀρ.3 τοῦ Συντάγματος, πού προβλέπει τίς σχέσεις δέν εἶναι στά πρός ἀναθεώρησι ἄρθρα τοῦ Συντάγματος, ἀλλά ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ τέρατος τῆς Γραφειοκρατίας, τῆς ἀσυνέχειας τοῦ Κράτους, τῆς εὐνοιοκρατίας καί κομματικοκρατίας καί τῆς σοβούσης ἠθικῆς σήψεως καί διαφθορᾶς.

Ἡ πλήρης ἀπόδειξις τῶν ἀπολύτως διακριτῶν ρόλων Ἐκκλησίας-Πολιτείας στήν Συνταγματική μας ἔννομη τάξη εἶναι τό γεγονός ὅτι ἡ Πολιτεία νομοθετεῖ συνεχῶς εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπολογίας, τῆς ὄντολογίας καί τοῦ ἥθους τῆς Ἐκκλησίας μέ ἐξόχως ἀντι-Ἐκκλησιαστικά νομοθετήματα ὅπως: πολιτικός γάμος, ἀποποινικοποίησις τῆς μοιχείας, ἀμβλώσεις, σύμφωνο συμβίωσης, καῦσις νεκρῶν, ἡ ἐξαγγελθεῖσα Κυβερνητικῶς ἐπέκτασις τοῦ πολιτικοῦ γάμου στά λεγόμενα ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, κάτι πού θά ἦτο ἀδιανόητο καί ἀδύνατο σέ ἕνα θεοκρατικό καθεστώς.

Ἀδαῶς φερόμενοι οἱ ἐπιζητοῦντες τόν χωρισμό ἰσχυρίζονται, ἐπιπροσθέτως, ὅτι θά ἀπαλλαγῇ δι' αὐτοῦ ἡ Πολιτεία ἀπό τήν μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί θά ἰδιοποιηθῇ τήν Ἐκκλησιαστική λεγόμενη περιουσία, ἀγνοοῦν, ὅμως, ἀπαράδεκτα ὅτι ἀκόμη ἡ Ἑλλάδα ἀποτελεῖ κράτος δικαίου καί ὅτι τήν ἀπάντησι στούς «εὐσεβεῖς πόθους» τους ἔδωσε τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (Ε.Δ.Α.Δ) πού ὑποχρέωσε τήν Ἑλληνική Πολιτεία νά ἄρει τίς συνέπειες τῶν Νόμων 1700/1987 καί 1811/1988. Μέ τήν ἀπόφασιν 10/1993/305/483-484/9.12.1994 τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπιλύεται ὀριστικά ἡ νομική θέσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέσα στήν Ἑλληνική Πολιτεία καί ἀναγνωρίζεται ἡ δικαϊκὴ ἀρχή τοῦ ἀρθρου 51 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «Ἡ ἀπόκτησις κυριότητος ἢ ἄλλου ἐμπράγματος δικαιώματος πρὶν ἀπὸ τήν εἰσαγωγή τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα κρίνεται κατὰ τό δίκαιο πού ἴσχυε ὅταν ἔγιναν τά πραγματικά περιστατικά γιὰ τήν ἀπόκτησίν τους» καί δι' αὐτῶν οὐσίᾳ ἡ Σύμβασις τοῦ ἔτους 1952 μεταξὺ Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Ἐπομένως μέ τόν τυχόν χωρισμό Ἐκκλησίας καί Πολιτείας ἐφ' ὅσον ἡ χώρα ἐπιθυμεῖ νά βρίσκεται ἐντὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καί νά εἶναι ὑποκείμενο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ νομικοῦ πολιτισμοῦ καί Δικαίου θά πρέπει νά συνεχισθῇ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου κατὰ τίς συμβατικές

υποχρεώσεις τῆς χώρας ὡς ἀντίδοσι γιὰ τό 96% τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας πού κατὰ καιρούς ἀπό τοῦ ἔτους 1833 μέ διαφόρους τρόπους προσέλαβε ἢ νά διακοπῇ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί νά ἐπιστραφῇ τό σύνολο τῆς περιουσίας ἢ νά ἀποζημιωθῇ δι' αὐτήν ἡ Ἐκκλησία. Συνεπῶς, ὁμιλοῦμε γιὰ τρισεκατομμύρια Εὐρώ, ὅταν μόνον γιὰ τήν ἀποζημίωσι τῆς περιουσίας τῶν πέντε Ἰ. Μονῶν πού προσέφυγαν στό Ε.Δ.Α.Δ. ἐπεδικάσθη τό ποσόν τῶν 8,9 δις. €, πού καθιστᾷ τό γεγονός τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου ἐν συνδυασμῷ πρός τήν οἰκονομική πραγματικότητα, πλήρως ἀνεδαφικό καί ἀνόητο. Ἄλλωστε, μέ τόν πρόσφατο Ν.4957/2022 νομοθετήθηκαν οἱ Ὁργανικές Ἐφημεριακές Θέσεις τῶν Κληρικῶν καί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων.

Παρεμπιπτόντως, ἡ συγκεκριμένη ἀπόφασις τοῦ Ε.Δ.Α.Δ. ἀποτελεῖ νομολογία καί πρόκριμα γιὰ ὁμοειδεῖς ὑποθέσεις στό μέλλον, διότι τό Ε.Δ.Α.Δ. εἶναι τό μόνο ἀρμόδιο νά κρίνῃ γιὰ τήν παραβίασι τῆς συμβάσεως τῆς Ρώμης καί ὑπερτερεῖ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί τοῦ Ἀρείου Πάγου. Μέ τήν ἀπόφασι αὕτη ἐκρίθη ὀριστικά καί ἀμετάκλητα τό κεφάλαιο τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀπό συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἕως σήμερα, διότι ἡ Ἑλληνική Πολιτεία διακατέχει δίχρα ἀποζημιώσεως τήν Ἐκκλησιαστική περιουσία.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ